Ο ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ ΩΣ ΟΧΗΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

της κ. Ελένης Βασσάλου, Θεολόγου

Περίληψη του θέματος:

Ο Ινδουισμός είναι μια αρχαία ειδωλολατρική πολυθεϊστική θρησκεία, που αναφέρεται σε πάνω από 300 εκατομμύρια θεούς και ημίθεους. Η λατρεία τους συμπλέκεται με μυθολογίες και γιορτές, με δοξασίες της αστρολογίας και πρακτικές της μαγείας, με καθαρμούς στον ποταμό Γάγγη… Ο Ινδουιστής ζει δίχως το όνειρο να βελτιώσει την ποιότητα της ζωής του. Υπομένει τη φτώχεια και τις στερήσεις με την ιδέα ότι έτσι ορίζει γι' αυτόν ο Παγκόσμιος Νόμος ντάρμα, ελπίζει δε να πραγματώσει την προσωπική του λύτρωση σε επόμενες ζωές, που φυσικά δεν υπάρχουν.

Τον Ινδουισμό επέλεξε πρώτο, μεταξύ των Ανατολικών θρησκειών, η Θεοσοφία για τη διάδοση των ιδεών της στο πλαίσιο της Νέας Εποχής (Ν.Ε.). Οι δοξασίες του Ινδουισμού είναι συγγενικές μ' εκείνες της Θεοσοφίας, διότι υπηρετούν τον «ανθρωποκτόνο» και «ψεύστη»,[1] όπως χαρακτηριστικά ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, ονομάζει τον διάβολο, υπόσχονται δε ψευδώς την αυτοσωτηρία. Με όχημα τον Ινδουισμό, η Θεοσοφία ελπίζει να επιτύχει τον πάγιο αντίχριστο στόχο της, δηλ. οι άνθρωποι να μην ελπίζουν στην εν Χριστώ σωτηρία τους, αλλά σ' εκείνην που, τάχα, θα προέρχεται από τον εαυτό τους.

Ο εν λόγω συμφυρμός κυρίως Ινδουισμού, λοιπών Ανατολικών θρησκειών και Θεοσοφίας, στο πλαίσιο της Ν.Ε. είναι «πολύτιμος», διότι συσκοτίζοντας πνευματικά τον άνθρωπο, νεκρώνει σταδιακά τα χαρίσματα με τα οποία τον προίκισε ο Θεός - Σωτήρας του, και έτσι, δημιουργείται το μοντέλο του παγκοσμιοποιημένου πολίτη της Ν.Ε. που στόχος της είναι η παγκόσμια κυριαρχία.

***

Θα ακολουθήσει σειρά άρθρων στα οποία θα παρουσιάζονται τα βασικά στοιχεία που αφορούν τις δοξασίες και τη ζωή των πιστών των Ανατολικών θρησκειών, καθώς και πώς αυτά τα στοιχεία μεταμφιέζονται σήμερα προκειμένου να προσληφθούν από τον Δυτικό άνθρωπο.

***

ΜΕΡΟΣ Α΄

Ο Ινδουισμός

Ο Ινδουισμός είναι ένα σύνολο φιλοσοφικοθρησκευτικών παραδόσεων και μαγικών πρακτικών στην Ινδία, το οποίο μέχρι σήμερα προσδιορίζει την κοινωνική δομή, τον τρόπο ζωής και το περιθώριο των επιλογών υπό τη σκιά των νόμων του ντάρμα και της σαμσάρα. Οι πρώτες ιστορικές ενδείξεις αυτής της θρησκείας εντοπίστηκαν στην κοιλάδα του Ινδού ποταμού, στις πόλεις Mohenjo - Daro και Harappa και χρονολογούνται γύρω στο 3000 π.Χ.

[1] **Ιω** 8,44 ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Από το 1500 π.Χ. οργανώθηκε η κοινωνική ζωή γύρω από τέσσερις τάξεις: τους ιερείς - βραχμάνους, τους πολεμιστές, αριστοκράτες - Ξαντρίγια, τους εμπόρους - Βαϊσίγια και τους καλλιεργητές - Σούντρα. Υπήρχε, επίσης, ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων που θεωρούνταν ανέγγιχτοι και θρησκευτικώς ακάθαρτοι, διότι ασχολούνταν με κατώτερα, «ταπεινά» επαγγέλματα. Με την πάροδο των χρόνων οι τάξεις υποδιαιρέθηκαν και ιεραρχήθηκαν ανάλογα με το βαθμό καθαρότητας του επαγγέλματος.

Η κοινωνική ζωή συνδέθηκε άρρηκτα με τη θρησκευτική, την οποία καθόριζαν λεπτομερώς οι βραχμάνοι, ως μυημένοι στην ιερή και απόκρυφη γνώση. Με προσευχές προς τους θεούς - ο αριθμός των οποίων ξεπερνά τα 300 εκατομμύρια - με καθαρμούς στο Γάγγη ποταμό,

Λατρεία ινδουιστικού ειδώλου

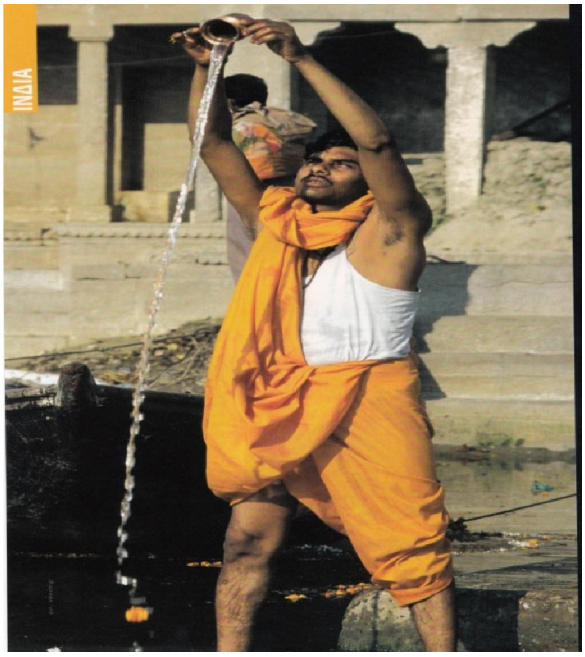

Λουτρό στο Γάγγη
για τη συγχώρεση των αμαρτιών

με προσφορές, μαγικές τελετουργίες και αιματηρές θυσίες, κυρίως, όμως, με τη σύνθεση και διδασκαλία ιερών παραδόσεων και νόμων, οι βραχμάνοι, παντίτ, αστρολόγοι, παλμολόγοι διαχειρίζονταν την πίστη και τη ζωή των Ινδουιστών, ασκώντας τον απόλυτο πνευματικό έλεγχο. Δίδασκαν, μάλιστα, ότι η κοινωνική τάξη στην οποία γεννιέται έκαστος προκύπτει από την ποιότητα των έργων - κάρμα, που διέπραξε κατά τη διάρκεια των προηγούμενων μετενσαρκώσεών του. Έτσι,

έμαθαν στον Ινδουιστή ν' αποδέχεται τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις εκάστης κάστας, ως εξιλέωση για το προσωπικό καρμικό του χρέος.

Τελετουργική θυσία ζώου προς τους θεούς

Λατρεία του θεού Σίβα

Θυσία για μακροημέρευση

Θυσία για την απόκτηση πλούτου

Οι βραχμάνοι συγκέντρωσαν όλες τις δοξασίες στα ιερά κείμενα των Βεδών (1500-1000 π.Χ.) και των Ουπανισάδων (800-500 π.Χ.). Οι κύριες διδασκαλίες αφορούν το ντάρμα (τον παγκόσμιο Νόμο), το κάρμα (τα έργα), τη μόξα (την ταύτιση του εσωτερικού Βράχμαν-εαυτού με το παγκόσμιο Βράχμαν - «θεϊκή πραγματικότητα») και τη σαμσάρα (μετενσάρκωση).

Ντάρμα είναι ο παγκόσμιος Νόμος, ο οποίος ορίζει τη δομή και λειτουργία του κόσμου, της κοινωνίας και της ηθικής. Ορίζει την κοινωνική τάξη, στην οποία γεννιέται κάποιος καθώς, επίσης, και τις υποχρεώσεις του. Δεν επιτρέπει την αλλαγή της κοινωνικής τάξης και των συνθηκών ζωής. Η διδασκαλία αυτή έσπασε τα φτερά των ελπίδων εκατομμυρίων ανθρώπων μέχρι σήμερα, ενώ τους καθήλωσε σε μια ζωή πανομοιότυπη μ' εκείνην των προγόνων τους, κατά τους ιστορικούς χρόνους.

Η μόνη περίπτωση ο Ινδουιστής ν' αλλάξει την κατάστασή του είναι ν' αγωνιστεί να φτάσει τη μόξα. Αυτή είναι η ατομική του υποχρέωση, το κύριο μέλημά του. Ο θεϊκός εαυτός του, άτμαν - «ψυχή». να ενωθεί και ν' απορροφηθεί από τη θεϊκή ουσία που υπάρχει και διαχέεται στο σύμπαν. Η

μόξα, σύμφωνα πάντα με την ινδουιστική φιλοσοφία, δεν είναι εύκολο να επιτευχθεί, διότι υπάρχει ο κόσμος με τις ψεύτικες εντυπώσεις (μάγια) που αποσπούν τον άνθρωπο από τον κύριο στόχο του.

Τον ασφυκτικό νόμο του ντάρμα συμπληρώνουν οι δοξασίες που αφορούν το κάρμα και τη σαμσάρα. Κάθε πράξη, κάρμα, που δεν συμφωνεί με όσα ορίζει ο παγκόσμιος Νόμος και οι θεοί, πιστώνεται να πληρωθεί σε επόμενο κύκλο ζωής. Η ψυχή, άτμαν, προκειμένου να καθαρθεί, ν' αποσβέσει το καρμικό της χρέος, μεταβαίνει, μετά το θάνατο του σώματος, σε άλλον άνθρωπο, ζώο ή φυτό, μέχρι να σταματήσει ο κύκλος των μετενσαρκώσεων. Πρακτικά, όμως, οι μετενσαρκώσεις είναι ατέλειωτες, διότι, όσο κι αν προσέξει ο Ινδουιστής, δεν είναι δυνατόν να μην αποκλίνει από τις τόσο λεπτομερείς υποχρεώσεις που όρισαν οι βραχμάνοι. Κάποια λάθη, πάλι, θα του στερήσουν τη λύτρωση...

Είναι αντιληπτή η φιλοσοφικά αδιέκβατος κατάσταση στην οποία περιπίπτουν οι δοξασίες του Ινδουισμού. Καθορίζουν ασφυκτικά την ζωή του Ινδουιστή, ενώ εξανεμίζουν τη δυνατότητα σωτηρίας από τα δεινά αυτού του κόσμου. Όσες φορές κι αν ζήσει κάποιος, ως άνθρωπος, θα σφάλει, οπότε τα βάσανά του δεν θα τελειώσουν ποτέ. Ουσιαστικά, λύτρωση γι' αυτόν δεν υπάρχει.

Σ' αυτό το εφιαλτικό αδιέξοδο, έρχεται ν' αναπτερώσει τις ελπίδες της σωτηρίας η γιόγκα. Με την προσευχή και λατρεία προς τους θεούς, και με το διαλογισμό και τον πρακτικό έλεγχο του σώματος, υπόσχεται τη μείωση του αριθμού των μετενσαρκώσεων - ακόμη και την οριστική εξάλειψή τους. Ινδουιστής πλέον απελευθερώνεται, ταυτίζεται με το Βράχμαν. Έτσι η γιόγκα αναδεικνύεται ως υποχρεωτική ατομική προσπάθεια (αυτο)σωτηρίας. Το ιδανικό του Ινδουιστή είναι να σβήσει η ύπαρξή του ασκούμενος σ' αυτήν. Γιόγκα είναι η τέχνη να πεθάνει και να μην γεννηθεί ξανά.[2]

Προσκύνηση του Γιόγκι ως θεού

[2] «Με τον έλεγχο του σώματος του νου και των πράξεων ο γιόγκι θέτοντας τέλος στην υλική του ύπαρξη φθάνει στην κατοικία Μου (στο πνευματικό βασίλειο). Ο τελικός σκοπός του γιόγκα δεν είναι η επίτευξη καλύτερων συνθηκών της υλικής ζωής· το γιόγκα δεν εξασκείται για να μπορέσει κανείς να ζήσει με περισσότερες ανέσεις, για να αποκτήσει την υγεία ή οποιοδήποτε άλλο αγαθό αυτού του είδους, αλλά για να θέσει τέλος στην υλική του ύπαρξη… Το να εγκαταλείψει κανείς την υλική ζωή σημαίνει να ανοίξει τις πόρτες του πνευματικού κόσμου, της κατοικίας του Κυρίου» Μπαγκαβάτ Γκιτά σ. 173

Στο σύνολο των ινδουιστικών δοξασιών εξέχουσα θέση κατέχει εκείνη που αφορά τους αβατάρα. Πιστεύουν ότι, κατά καιρούς, οι θεοί ενσαρκώνονται σε ζωντανό άνθρωπο[3] ή ζώο. Γι' αυτό λατρεύουν τους αβατάρα ως επίγειους θεούς, οι οποίοι μάλιστα, εν σχέσει με τις άλλες θεότητες, έχουν το πλεονέκτημα της άμεσης επικοινωνίας μαζί τους.

Βασικά ζητήματα του Ινδουισμού από την Χριστιανική οπτική

1. Ειδωλολατρία - Πολυθεϊσμός

Στον Ινδουισμό λατρεύονται πάνω από 300 εκατομμύρια θεοί. Ιδιαιτέρως δημοφιλείς θεοί είναι ο Βράχμα, ο Βισνού, ο Σίβα, η Ντούργκα, η Κάλι, ο Γκανέσα, οι αγελάδες, οι πίθηκοι, τα ποντίκια,[4] τα φίδια, οι χελώνες, τα ψάρια, οι αγριόχοιροι, τα λιοντάρια, οι ελέφαντες, ο Γάγγης ποταμός κ.α.

Οι ενσαρκώσεις του θεού Κρίσνα

Ο θεός Βισνού με τέσσερα κεφάλια

[3] Αυτήν τη δοξασία εκμεταλλεύονται Γκουρού, σύγχρονοι απατεώνες - έμποροι της σωτηρίας της ψυχής - εμφανιζόμενοι ως ενσάρκωση κάποιου θεού. Ιδρύουν διεθνείς παραθρησκευτικές, οργανώσεις μέσω των οποίων ελέγχουν απόλυτα τους οπαδούς τους, από τους οποίους αξιώνουν την απόλυτη λατρεία και αφοσίωση. Με ψεύδη και καλοστημένα τεχνάσματα εξαπατούν όσους προστρέχουν στη βοήθειά τους, επιτείνοντας το ψυχικό κενό και δημιουργώντας εν τέλει μια χαοτική κατάσταση στον πνευματικό τους προσανατολισμό.

[4] Για τη λατρεία των ποντικών υπάρχει αφιερωμένος ναός στο Ραζαστάν.
http://www.weirdasianews.com/2012/02/16/indias-rat-temple-true-test-faith/
http://www.youtube.com/watch?v=uxxWhvGUrYg

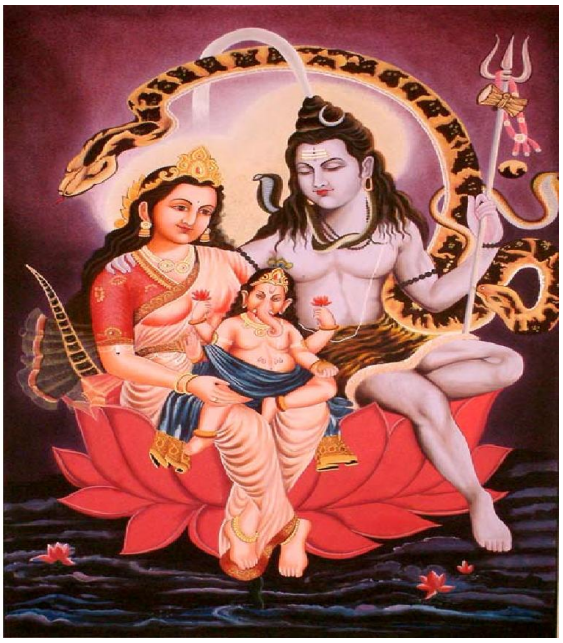

Ο θεός Σίβα με τη σύζυγό του Παρβάτι και το γιο του, τον ελεφαντόμορφο Γκανέσα

Λάκσμι, η θεά της αφθονίας

Το σημαντικό είναι ότι δεν συμβολίζουν το θεό, αλλά, όπως πιστεύουν, είναι ο θεός ενσώματος. Οι δε μυθολογικές αφηγήσεις που συνδέονται με την ύπαρξη και τη δράση τους παιδαριώδεις[5] και τερατώδεις.[6]

[5] «Κατά την Ινδουιστική κοσμογονία, ο Βράχμα αρχικά διαχώρισε τον εαυτό του δημιουργώντας την Θεά Σαταρούπα, η οποία μεταλλάσσονταν διαρκώς, κάτι που έκανε τον Βράχμα να την ερωτευτεί και να την ποθεί. Η Σαταρούπα όμως δεν έμελλε να γίνει δική του: κάθε φορά που την πλησίαζε ο Βράχμα, εκείνη μεταλλάσσονταν σε κάποιο ζώο, πουλί, έντομο ή ψάρι, αναγκάζοντας τον Βράχμα να μεταλλάσσεται κι εκείνος στο αντίστοιχο αρσενικό ζώο, πουλί, έντομο, ψάρι κλπ... Κι έτσι δημιουργήθηκαν όλα τα πλάσματα του κόσμου. Στην προσπάθειά του να βρει και να πιάσει την Σαταρούπα, ο Βράχμα απέκτησε 5 κεφάλια. Μα ήταν τέτοια η εμμονή και η λαγνεία που τον είχε καταβάλει, που ο θεός Σίβα του έκοψε το ένα κεφάλι για να τον επαναφέρει στα λογικά του... Πράγματι ο Βράχμα συνήλθε, σταμάτησε να καταδιώκει την Σαταρούπα και πήρε για σύζυγό του την κόρη του Σίβα και θεά της Γνώσης, Σαρασβάτι».
http://www.artofwise.gr/html/categories_content/filosofia/evretirio_theon_indikes.html

[6] Ο θεός Σκάντα, θεός του πολέμου, παριστάνεται με έξι κεφάλια.
Η θεά Κάλι παριστάνεται τρομερή, γυμνή, ξεμαλλιασμένη, με άγρια μάτια και κρεμασμένη γλώσσα, με δέκα χέρια. Σ' ένα κρατά μαχαίρι, ενώ σε άλλο ένα κομμένο κεφάλι. Στο περιδέραιό της κρέμονται ανθρώπινα κεφάλια

Η θεά Κάλι δέχεται ανθρωποθυσίες

Ο Γκανέσα, θεός του εμπορίου

Από την χριστιανική οπτική διαπιστώνουμε ότι στον Ινδουισμό έχουν χαθεί ουσιαστικά ζητήματα: Χάθηκε το πρόσωπο του Θεού. Ποιος είναι ο Θεός, είναι ασαφές και αυθαίρετο. Καθένας έχει το περιθώριο να φανταστεί και να λατρεύσει ό,τι νομίσει. Η εννοούμενη ως θεϊκή πραγματικότητα Βράχμαν φαντάζονται ότι διαχέεται παντού, ακόμη και μέσα στον άνθρωπο, στα ζώα, στα φυτά, στα πετρώματα, στα ποτάμια, στα αγάλματα, στα καλά και στα καταστροφικά πνεύματα... Δεν υπάρχει η διάκριση του άκτιστου Θεού από τον κτιστό κόσμο. Τα πάντα ταυτίζονται με τον «θεό», γι' αυτό χάνεται το πρόσωπό του.[7]

Ο θεός Χανουμάν, αγγελιοφόρος των θεών

Τα φίδια λατρεύονται ως θεοί
Το χρυσό άγαλμα του θεού στην είσοδο του ναού

[7] Ο θεός Βισνού θεωρείται ότι έχει εμφανιστεί ως ψάρι, χελώνα, αγριόχοιρος, άνθρωπος, λιοντάρι νάνος, Ράμα, Κρίσνα, Βούδας, ενώ αναμένεται η δέκατη εμφάνισή του.

Λατρεία των ποντικών σε στάση γιόγκα

Λατρεία της αγελάδας

Γίνεται αντιληπτό ότι οι περί θεών ιδέες-μύθοι δεν αφορούν τον Θεό που υπάρχει και δημιούργησε τον ορατό και αόρατο κόσμο. Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα της ειδωλολατρικής επινόησης: αναφέρεται σε ανύπαρκτο, φανταστικό θεό (ή θεούς).

Στην Αγία Γραφή ο Θεός δεν επινοείται, αλλά αυτοαποκαλύπτεται ιστορικά και ξεκαθαρίζει το τοπίο των πλανεμένων περί θεού αντιλήψεων των ειδωλολατρικών θρησκειών. Στην Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός αποκαλύπτεται στον Αβραάμ, στους Πατριάρχες, στον Μωυσή. Δίνει συγκεκριμένες εντολές, συνάπτει αμοιβαία και οριστική συμφωνία με τον Ισραήλ, τον ελευθερώνει από την καταδυνάστευση, τον έχει ως ιδιαίτερο λαό Του και είναι ο Θεός του.[8]

Στην πρώτη εντολή του Νόμου, ο Θεός διακρίνει τον εαυτό Του από τα είδωλα και απαιτεί από τον Ισραήλ να μην υπάρχουν γι' αυτόν άλλοι θεοί εκτός από Εκείνον.[9] Αυτή η διάκριση είναι θεμελιώδης στην Παλαιά Διαθήκη. Μάλιστα, όσες φορές ο Ισραήλ τη λησμονούσε, τον περίμεναν αφάνταστες συμφορές.

Ο Δαβίδ, στους 95^{ο} και 113^{ο} ψαλμούς,[10] εξηγεί γιατί υπάρχει αυτή η απόλυτη διάκριση του Θεού από τα είδωλα: Όλοι ανεξαιρέτως οι νομιζόμενοι ως θεοί των εθνών είναι δαιμόνια, έργα ανθρώπινα,

---

[8] **Εξοδος 6, 6-7** «βάδιζε, εἰπὸν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λέγων· ἐγὼ Κύριος καὶ ἐξάξω ὑμᾶς ἀπὸ τῆς δυναστείας τῶν Αἰγυπτίων καὶ ρύσομαι ὑμᾶς ἐκ τῆς δουλείας καὶ λυτρώσομαι ὑμᾶς ἐν βραχίονι ὑψηλῷ καὶ κρίσει μεγάλῃ καὶ λήψομαι ἐμαυτῷ ὑμᾶς λαὸν ἐμοὶ καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ ἐξαγαγὼν ὑμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας τῶν Αἰγυπτίων».

[9] **Εξοδος 20, 1-5 «**Καὶ ἐλάλησε Κύριος πάντας τοὺς λόγους τούτους λέγων· ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ. οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἴδωλον, οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς. οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδὲ μὴ λατρεύσεις αὐτοῖς· ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου»

[10] **Ψαλμ. 95, 5 «**ὅτι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια, ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησεν».
Ψαλμ. 113, 10 – 16 «μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη· ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησε. τὰ εἴδωλα τῶν ἐθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων· στόμα ἔχουσι, καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ὄψονται, 14 ὦτα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀκούσονται, ῥῖνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφρανθήσονται, χεῖρας ἔχουσι, καὶ οὐ ψηλαφήσουσι, πόδας ἔχουσι καὶ οὐ περιπατήσουσιν, οὐ φωνήσουσιν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν. ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτοῖς».

νεκρά. Όμοιοι μ' αυτά γίνονται όσοι πιστεύουν σ' αυτά. Ο Κύριος (αυτός που έσωσε τον Ισραήλ), είναι ο Δημιουργός του σύμπαντος κόσμου.

Ακριβώς η ίδια θέση διασαφηνίζεται στην Καινή Διαθήκη. Η Ειδωλολατρία είναι σκότος της ασύνετης καρδιάς και μωρία εκείνων που καμαρώνουν πως είναι σοφοί.[11] «Φεύγετε μακριά από τη λατρεία των ειδώλων… Ό,τι θυσιάζουν οι Εθνικοί στα ιερά, το προσφέρουν στα δαιμόνια και όχι στον αληθινό Θεό και φυσικά δεν επιθυμώ για σας, να έρχεσθε σε κοινωνία με τα πονηρά πνεύματα», υπογραμμίζει ο Απόστολος των Εθνών Παύλος.[12]

Ο Μέγας Αθανάσιος στον περίφημο λόγο του «Κατά ειδώλων»[13] επισημαίνει ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο εικόνα Του, όμοιο με τον εαυτό Του, για να βρίσκεται σε κοινωνία μαζί Του. Να έχει δηλ. την ικανότητα, ως λογική και αθάνατη ύπαρξη, να τον γνωρίζει, να ομοιάσει με Αυτόν, καθώς και να τον διακρίνει από τα δημιουργήματα. Στην πρωτόκτιστη κατάσταση ο άνθρωπος χαίρεται να συνομιλεί με τον Θεό και να ζει τη ζωή Του αιώνια. Τίποτε δεν τον εμποδίζει σ' αυτήν την «γνώση», γεύση, «θεωρία» του Θεού. Την απολάμβανε μαζί με τους αγίους Αγγέλους, γιατί η ψυχή του ήταν καθαρή. Όπως μας διδάσκει ο Χριστός «μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται».[14]

Η αμαρτία - αποστασία των ανθρώπων, από το Θεό και Δημιουργό τους, έφερε την κακία στη ζωή τους. Λησμόνησαν την ζωή για την οποία τους δημιούργησε ο Θεός και υποδουλώθηκαν στις ηδονές μέχρι του σημείου να θεοποιούν τις αμαρτίες τους και να πλάθουν στο νου τους είδωλα, θεούς που δεν υπάρχουν. Απέδωσαν δε σ' αυτούς κάθε αισχρότητα την οποία έπρατταν, προκειμένου να καλύπτουν την αδιαντροπιά τους, τον παραλογισμό των δικών τους παθών. Εν τέλει υποδουλώθηκαν σ' αυτούς…

2. Το πρόσωπο του ανθρώπου στον Ινδουισμό

Όμοια με το πρόσωπο του Θεού χάθηκε, επίσης, και το πρόσωπο του ανθρώπου. Δεν υπάρχει η θεμελιώδης αλήθεια ότι ο κάθε άνθρωπος είναι μοναδικό πρόσωπο, ως εικόνα του Θεού, με νου και ελεύθερη βούληση, πλασμένος από την αγάπη του Θεού Πατέρα και Δημιουργού του σύμπαντος κόσμου.

Για τον Ινδουισμό, η ζωή του ανθρώπου, όπως και όλου του σύμπαντος, είναι αποτέλεσμα του διαμελισμού ενός μυθικού αρχέγονου όντος, του Πουράσα.[15] Σύμφωνα με τον ύμνο Πουρούσα Σούκτα της *Ριγκ Βέδα* 10.90, από το μυαλό του διαμελισμένου Πουράσα έγινε η σελήνη, από τα μάτια του ο ήλιος, από την αναπνοή του ο άνεμος. Οι Βραχμάνες - οι ιερείς του Ινδουισμού προέρχονται από το στόμα του, οι Ξατρίες - η βασιλική και στρατιωτική τάξη από τα μπράτσα του, οι Βαϊσίες - έμποροι από τους μηρούς του, ενώ οι Σούντρες - κατώτερη τάξη από τα πόδια του, για να υπηρετούν όλους τους άλλους.[16] Σε άλλο μύθο περιγράφεται ότι το σύμπαν είναι εκδήλωση της θηλυκής πλευράς του Σίβα, της Σάκτι ή Ντέβι, ενώ μία από της ονομασίες του Σίβα είναι και Πουρούσα.[17]

---

[11] **Ρωμ. 1, 21-23** «ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία· φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν».

[12] **Α΄ Κορ. 10, 14 και 20** «ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρίας… ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῷ· οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι».

[13] Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας, Μ. Αθανασίου, τόμος 1, Πατερικές εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς»

[14] Ματ. 5,8

[15] Bruce M. Sallivan, *Historical Dictionary of Hinduism*. Scarecrow Press, London 1997, 171.

[16] http://www.exandasdocumentaries.com/documentaries/chronologically/2005-2006/114-the-untouchables-

Ο θεός Σίβα Πουρούσα[18]

Οι ανωτέρω μύθοι θεωρούν τις κοινωνικές διακρίσεις ως νομοτελειακές και υποχρεωτικές, εφόσον προκύπτουν από τη θέληση του θεού Σίβα, ο οποίος λατρεύεται κυρίως ως προστάτης και συντηρητής του κόσμου, που αποκαθιστά την ηθική τάξη - Ντάρμα. Ταυτοχρόνως, καταργούν το δώρο της ελευθερίας, διότι τα πάντα προσδιορίζονται από το Ντάρμα. Ο Ινδουιστής δεν έχει δικαίωμα ν' αλλάξει τις συνθήκες της ζωής του. Η παραβίαση του Ντάρμα θεωρείται ύβρις και το «τίμημα» είναι η απίστευτη ταλαιπωρία των ατέρμονων μετενσαρκώσεων. Οι παλαιοί μύθοι συμπλέκονται, ενώ νέοι δημιουργούνται προκειμένου να καλύψουν κάθε χαραμάδα, για να μη φωτιστεί η ελεύθερη σκέψη.

---

[17] http://en.wikipedia.org/wiki/Purusha

[18] Καλκούτα, Puja - 2012.

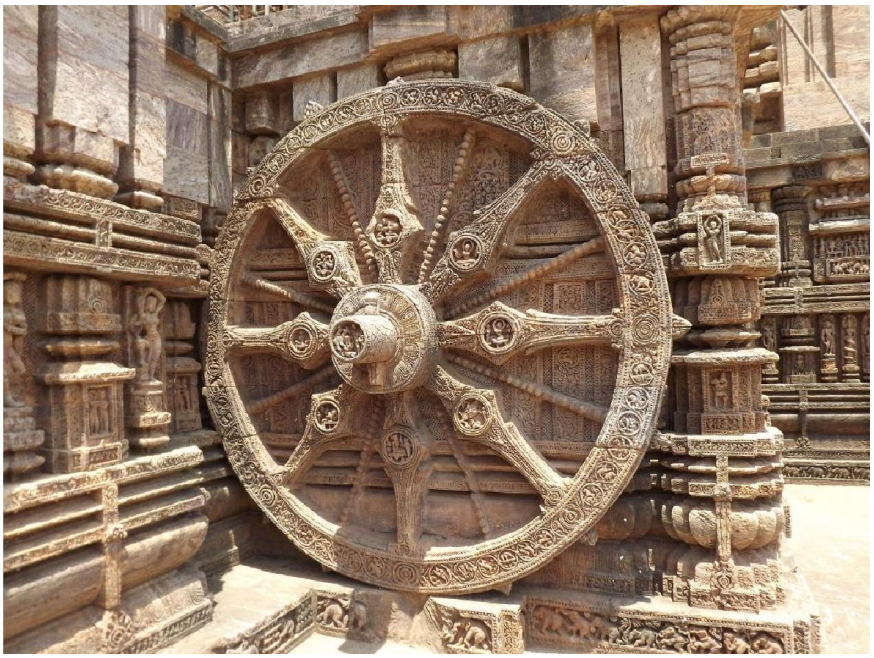

Τροχός του (συμπαντικού) Νόμου στο ναό του Ήλιου

Εξάλλου, το πρόσωπο του ανθρώπου στον Ινδουισμό χάνεται, καθώς συνυπάρχουν και άλλοι λόγοι. Η κατάργηση των ελεύθερων επιλογών συνοδεύεται από την κατάργηση της προσωπικής ψυχής. Οι Ινδουιστές πιστεύουν ότι η ατομική ψυχή - Jiva φιλοξενείται προσωρινά σ' ένα σώμα. Μετά το θάνατό του, ανάλογα με τα έργα κάρμα που διέπραξε σ' αυτή την ζωή, αλλά και ανάλογα με το καρμικό χρέος της ψυχής από προηγούμενες μετενσαρκώσεις, η ψυχή επιλέγει να εγκατασταθεί σ' ένα επόμενο σώμα ανδρικό, γυναικείο, ζώου, φυτού…

Στο περιοδικό "Επιστροφή στον Κρίσνα" (σ. 11) αναφέρεται: «Σύμφωνα με τις Βέδες, ο τεράστιος αυτός κοσμικός κύκλος της γέννησης και του θανάτου μάς μεταφέρει σε 8.400.000 είδη ζωής: 900.000 είδη υδροβίων, 2.000.000 φυτών, 1.100.000 εντόμων και ερπετών, 3.000.000 τετραπόδων και 400.000 ανθρωπίνων.[19]

Στις Πουράνας αναφέρονται περιπτώσεις μετενσαρκώσεων ανάλογα με το είδος των αμαρτιών που έχουν διαπραχθεί: «Ο δολοφόνος ενός βραχμάνου γίνεται λαίμαργος, ο δολοφόνος μιας αγελάδας γίνεται καμπούρης και ηλίθιος, ο δολοφόνος μιας παρθένου γίνεται λεπρός, και οι τρεις γεννιούνται σαν απόκληροι… Αυτός που κλέβει φαί γίνεται αρουραίος, αυτός που κλέβει σπόρους γίνεται ακρίδα... αρώματα, γίνεται τρωκτικό, μέλι, γίνεται αλογόμυγα, κρέας, γίνεται όρνιο και αλάτι, γίνεται μυρμήγκι. Αυτός που κάνει αφύσικες διαστροφές γίνεται γουρούνι σε στάβλο, αυτός που έρχεται σε επαφή με μια γυναίκα Sudra (κατώτερη) γίνεται ταύρος, αυτός που είναι παθιασμένος γίνεται λάγνο άλογο... Έτσι όσοι έχουν κάνει κακό κάρμα, έχοντας βιώσει τα βάσανα της κολάσεως, ξαναγεννιούνται με τα κατάλοιπα των αμαρτιών τους, σ' αυτές τις καθορισμένες μορφές».[20]

Κραυγαλέες οι αυθαίρετες θεωρήσεις· πέραν τούτου, η κατάργηση της προσωπικής ψυχής συνεπάγεται διάλυση της ενότητας και ταυτότητας του προσώπου. Δεν υπάρχει προσωπική ψυχή, δεν υπάρχει προσωπική ζωή, ούτε προσωπική ευθύνη, εφόσον μεταφέρονται οι ευθύνες προηγουμένων άγνωστων πλασμάτων, για πράξεις, επίσης, άγνωστες και μη ελέγξιμες. Επιπλέον η αξία του, ως άνθρωπος, δεν διακρίνεται ούτε από τα ζώα, εφόσον θεωρείται πως όλα εμπεριέχουν τη θεϊκή ουσία - Βράχμαν.

---

[19] http://paterikakeimena.blogspot.gr/2011/09/blog-post_4265.html

[20] Garuda Purana 5 http://alttherapy.blogspot.gr/2012/11/blog-post_8127.html#axzz31M7Ekznu

Ο στόχος στον Ινδουισμό είναι η ατομική ψυχή - Jiva ν' απορροφηθεί και να συγχωνευθεί μέσα στο ασαφές Βράχμαν, το οποίο όμως ενώ, υποτίθεται, δημιούργησε τη ζωή και τον άνθρωπο, τον αφήνει ατέλειωτα να βασανίζεται, ώσπου να εξαφανίσει την προσωπικότητά του…

Το μόνο που απομένει είναι ο Ινδουιστής να υπομένει καρτερικά να τελειώσει η ζωή του, ελπίζοντας σε μια άλλη καλύτερη. Αυτή όμως η στάση αποτελεί τραγική άρνηση της αξίας της μιας και μοναδικής ζωής του - με την ιδέα ότι τάχα είναι πολλές.

***

Εκ διαμέτρου αντίθετη προς τις ανωτέρω ινδουιστικές θεωρήσεις είναι η Ορθόδοξη Χριστιανική διδασκαλία. Ο Θεός δεν αποτελεί μυθική ιδέα, φανταστική επινόηση. Είναι άναρχος ως αυτοζωή, δημιουργός του σύμπαντος κόσμου και του ανθρώπου. Αποκαλύφθηκε ιστορικά, με κορυφαίο γεγονός την Ενανθρώπηση του Χριστού, για να δώσει τη δυνατότητα στους ανθρώπους, αν το επιλέξουν, να κοινωνούν τη δόξα του, την πάμφωτη και αιώνια ζωή του.

Είναι ένας και Τριαδικός: ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα. Η ουσία του Θεού είναι απολύτως υπερβατική, αμέθεκτη, ενώ οι θείες ενέργειες είναι μεθεκτές. Με τις θείες ενέργειες υπάρχει η ζωή στον κόσμο, ο Θεός αποκαλύπτεται, και καθίσταται δυνατή η σωτηρία, η θέωση του ανθρώπου.

Ο άκτιστος Θεός διακρίνεται σαφώς από τα δημιουργήματά του, ο δε άγιος άνθρωπος, ενώ μετέχει κατά Χάριν στην θεϊκή δόξα, δεν συμφύρεται με την θεϊκή ουσία.

Ο άνθρωπος πλάστηκε από τον Θεό με σώμα υλικό και ψυχή αόρατη, κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση. Η ψυχή είναι προσωπική, δημιουργήθηκε ταυτόχρονα με το σώμα και δεν μεταβιβάζεται από άνθρωπο σε άλλο άνθρωπο, ζώο ή φυτό. Αποτελεί την πνευματική υπόστασή του. Είναι ουσία άυλη, άφθαρτη, αθάνατη, νοερή, λογική, ζωοποιεί το συνδεδεμένο μ' αυτήν σώμα. Είναι ελεύθερη, ικανή, κατά παραχώρηση Θεού, να κυριαρχεί στην κτίση.

Με το βιολογικό θάνατο κόβεται προσωρινά αυτή η σύνδεση, μέχρι την ανάσταση των νεκρών, κατά τη Β΄ Παρουσία του Χριστού. Κατά το χρονικό διάστημα της αναμονής, η ψυχή δεν έχει ελευθερία κινήσεως και επιλογές. Δεν μπορεί να επικοινωνεί μαζί μας, ούτε αυτόβουλα να εισέρχεται σε άλλα σώματα, ανθρώπων ή ζώων. Δεν ισχύει η θεωρία της μετενσαρκώσεως. Η επί γης πορεία του ανθρώπου είναι μοναδική.

3. Η ηθική του Ινδουισμού και η κοινωνική ζωή

Στον Ινδουισμό, όπως χάθηκε το πρόσωπο του Θεού ταυτιζόμενο με την δημιουργία, όπως χάθηκε το πρόσωπο του ανθρώπου, με την απόρριψη της προσωπικής ψυχής και των ελεύθερων και υπεύθυνων επιλογών του, όμοια χάθηκε και η ηθική διάκριση μεταξύ καλού και κακού, αναφορικά με τις ενέργειες των θεών, αλλά και των ανθρώπων, εφόσον οι θεοί λειτουργούν γ' αυτούς ως πρότυπα. Έτσι λατρεύονται θεότητες που διαπράττουν πότε το καλό και πότε το κακό. Για παράδειγμα, ο Βράχμα είναι φως και σκότος μαζί. Άλλοτε δημιουργεί θεούς και άλλοτε δαίμονες. Ο Σίβα είναι δημιουργός και καταστροφέας, είναι Αρνταναρεσβάρα, που σημαίνει «ανδρόγυνος», «άνδρας και γυναίκα». Η δε θηλυκή του πλευρά, η Σάκτι, με τη μορφή της θεάς Ντούργκα ή Κάλι, απαιτεί αιματηρές θυσίες ανθρώπων και ζώων. Δηλ. ο θεός Δημιουργός απαιτεί το αίμα των δημιουργημάτων του.

Ναός αφιερωμένος στο Σίβα τον καταστροφέα, στην Κατμαντού

Τραγική κατάληξη αυτής της απαίτησης οι αιματηρές θυσίες που ανέκαθεν προσφέρονται προς τις θεότητες Σίβα για προστασία και φώτιση, Κάλι και Bhairava για εξουσία και πλούτο, Ντούργκα για τη νίκη πάνω στο κακό, Γκανέσα για πλούτο και επιτυχίες, Bhimsen για κέρδη κ.α. ωφέλειες, Kuldevta για την προστασία του γάμου…[21] Κανένας προβληματισμός αναφορικά με την αξία της ζωής τόσων αθώων, αν είναι ηθικό να αφαιρείται… Κανένας ενδοιασμός μπρος στην ικανοποίηση των αμοιβαίων απαιτήσεων των θεών και των θυτών. «Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα»…

[21] Ενδεικτικά παραδείγματα:
«Σύμφωνα με το περιοδικό Time, η απάνθρωπη πρακτική συνεχίζεται και στις μέρες μας σε μυστικές τελετές…»
(Ακολουθεί η αναφορά περιστατικών) Εφημερίδα «Τα Νέα», 20 Ιουλίου 2002
«Καλκούτα. Κρεοπώλης τεμάχιζε στην Ινδία την 65χρονη μητέρα του, για να εξευμενίσει τη θεά Κάλι.
Κουρέας θυσίασε τον τετράχρονο γιο του στη θεά Κάλι. Εφημερίδα «Το Βήμα», 10 Μαΐου 2007
«Ινδός θυσίασε τους δύο γιους του στους θεούς για να βρει κρυμμένο θησαυρό…». Εφημερίδα «Χανιώτικα Νέα», 18 Νοεμβρίου 1997
«Ινδουιστής ιερέας θυσίασε τις τρεις μικρές κόρες του - Parwati 6 ετών, Reena 4 ετών, Aarti 1 έτους. Κατόπιν θυσίασε τον εαυτό του για να ευχαριστήσει την Kali Mata στις 23.3.2010». http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2010-03-24/pakistan/28124971_1_daughters-hindu-priest-slit
Στις γιορτές Puja Durga στις αρχές Οκτωβρίου 2012, σύμφωνα με την Daily Telegraph, στην Ινδία και το Νεπάλ, οι δημόσιες πλατείες και προαύλια ναού έγιναν κατακόκκινες, γέμισαν αίματα. Χιλιάδες βουβάλια κ.α. ζώα αποκεφαλίστηκαν τελετουργικά σε μια προσπάθεια να κατευναστεί ο δαίμονας θεάς Durga.

. **Η αιμοδιψής Kali Mata, η Σκοτεινή Μητέρα**

Τα πάντα προσφέρονται θυσία στην αχόρταγη Κάλι

Κορυφαίο εκφυλισμό του ανθρώπινου προσώπου αποτελούν μέχρι σήμερα οι ταντρικές ιεροτελεστίες με θυσία ζώου και πόση αίματος, καθώς και οι ακατανόμαστες ερωτικές πράξεις, στο ονομαζόμενο «αριστερό μονοπάτι» της τάντρα γιόγκα. Οι ερωτικές διαστροφές ωραιοποιούνται μέσα από την φιλοσοφία και τις τελετουργίες.

Ρώτησαν τη Σουάμι Σιβαμούτρι Σαρασουάτι, τι είναι η Τάντρα. Εκείνη απάντησε: «Είναι η φιλοσοφία πίσω από τη Γιόγκα… Αφήστε τα όλα ελεύθερα. Αφήστε ελεύθερα τα πάθη σας, τα αισθήματά σας, εκφράστε τις επιθυμίες σας… Αν ο νους σας έχει πάθος, εκφράστε αυτό το πάθος, δεχτείτε το… κι αρχίστε να κάνετε γιόγκα…».[22] Στο ερώτημα «πώς μπορούμε να καταλάβουμε αν κάποιος είναι κακός, ώστε τον αποφεύγουμε» απάντησε: «Όλοι μας είμαστε πέρα από το καλό και το κακό… Το καλό και το κακό υπάρχουν μόνο μέσα στο νου… Όταν θα φτάσετε στην ανώτερη κατανόηση,

[22] Σουάμι Σιβαμούρτι Σαρασουάτι, Γιόγκα Αναζητώντας απαντήσεις, 2007, σ.24-25

θα δείτε ότι δεν υπάρχει καλό και κακό στον κόσμο… Τα πάντα είναι όπως θα έπρεπε να είναι. Τα πάντα εξελίσσονται… Υπάρχει ένα στάδιο πέρα από το καλό και το κακό. Εκεί δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε σας και έναν άγιο, ανάμεσα σε σας κι έναν εγκληματία, γιατί το πνεύμα σε όλα τα άτομα είναι ένα και το αυτό».[23]

Όπως συνάγεται, στον Ινδουισμό δεν οριοθετούνται ουσιαστικά ζητήματα που αφορούν την αξία, τον προσανατολισμό και την περαιτέρω πορεία της ζωής. Ο Θεός και η δημιουργία ένα και το αυτό. Το καλό ισότιμο με το κακό, η ζωή είναι όπως ο θάνατος, το μίσος όπως η αγάπη. Το να λατρεύει κάποιος τον Θεό είναι το ίδιο όπως να λατρεύει τον δαίμονα… Η δε προοπτική της λύτρωσης εξανεμίζεται λόγω των αναπόφευκτων σφαλμάτων.

Οι θρησκευτικές αντιλήψεις διαπερνούν την καθημερινότητα, τα ήθη και τα έθιμα, τις τέχνες και τα γράμματα. Ο τρόπος σκέψης γίνεται τρόπος ζωής και διαποτίζει τις ανθρώπινες σχέσεις στις τοπικές κοινωνίες. Καθένας ζει με μέτρο την ηθική του. Μοιρολατρικά αντιμετωπίζει τη ζωή. «Τα όρια που δρα είναι καθορισμένα… Το πέρασμα από τη μια κάστα στην άλλη θα μπορούσε να γίνει μόνο με τη μετεμψύχωση… Πολλοί εγκαταλείπουν τα εγκόσμια και αναζητούν το απόλυτο. Η στάση τους αυτή δεν είναι παθητική, αλλά αρνητική απέναντι στις εγκόσμιες αξίες... Μεγάλος ο αριθμός των φτωχών, των αστέγων που κοιμούνται κατά χιλιάδες στους δρόμους… Η ζωή τους μια ατέλειωτη αθλιότητα… Δεν ελπίζουν ν' αλλάξει τίποτε. Ήξερε ο θεός που τους έδωσε τόση φτώχεια Φαίνεται πως σε κάποια άλλη ζωή δεν ήταν αυτό που ήθελαν οι θεοί».[24]

Βεβαίως, στις ειδωλολατρικές θρησκείες τα αδιέξοδα που δημιουργούν οι υπάρχουσες δοξασίες «επιλύονται» από νέες μαγικοθρησκευτικές πρακτικές. Στα πλαίσια αυτά βραχμάνοι δίδαξαν τρόπους Γιόγκα, υπηρεσίας προς τους θεούς, με την προσδοκία της ένωσης μαζί τους, ταυτοχρόνως δε υπόσχονται την οριστική απόδραση του Ινδουιστή από την αδιέξοδη ζωή του. Άλλωστε, τι να προσδοκά, ώστε να επιθυμεί την επιστροφή του;

***

Οι ινδουιστικές ιδέες βρίσκονται στον αντίποδα του Χριστιανισμού. Ο Τριαδικός Θεός δεν επινοείται. Αυτοαποκαλύπτεται με την Ενανθρώπηση του μονογενή Υιού Του Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι απόλυτα άγιος. Κάθε σκιά αμαρτίας, ως αντίθετη με τη φύση Του, είναι ανάξια για την άχραντη Θεότητά Του. Προσέλαβε την ανθρώπινη φύση για να την καταστήσει αγία και αθάνατη, με τη σταυρική Του θυσία και την εκ νεκρών Ανάσταση. Όχι μόνο δεν απαιτεί αιματηρές θυσίες, αλλά προσφέρει το πανάγιο σώμα και αίμα Του για να ζήσει ο κόσμος και μάλιστα αιώνια.

Ο Χριστιανός προσανατολίζεται αποκλειστικά στο πρόσωπο και το λόγο του Σωτήρα Χριστού. Γνωρίζει ότι η ζωή του είναι μοναδική. Το σώμα και η ψυχή του ιερά. Αγωνίζεται ενάντια στην πολύμορφη αμαρτία. Καταξιώνεται ως παιδί του Θεού να κοινωνεί αιώνια την πάμφωτη δόξα Εκείνου που είναι η ανάσταση και η ζωή, το φώς του κόσμου.[25] Αυτήν την κοινωνία προγεύεται μέσα από την ζωή της Εκκλησίας, την διαπιστώνει στη ζωή των αγίων και την προεκτείνει στις διαπροσωπικές του σχέσεις, μπολιάζοντας τις κοινωνικές δομές.

Στα πλαίσια της Νέας Εποχής, με δεδομένο το αυτεξούσιο του ανθρώπου που έχει τη δυνατότητα ν' αρνείται την εν Χριστώ κοινωνία, κάποιοι θεωρούν ότι το μοντέλο ζωής που προσφέρει ο Ινδουισμός είναι «κατάλληλο» για την ποδηγέτηση των λαών, την αποδυνάμωση και την υποταγή, καθώς έχει όλες τις προϋποθέσεις να δημιουργήσει πνευματική σύγχυση και χαοτικές καταστάσεις στον ψυχικό κόσμο.

---

[23] ο.π. σ.191
Βλ. επίσης, Διον. Φαρασιώτη, Οι γκουρού, ο νέος και γέροντας Παΐσιος, 2001, σ. 105-106

[24] Ιφιγένεια Λιούλια – Φακάρου, «Ταξίδι σ' έναν αλλιώτικο κόσμο, Ινδία -Λαντάκ-Νεπάλ», εκδ. Μαυρίδης, Αθήνα 1986, σ. 53, 58, 61, 169

[25] Ιω, 11, 25 Ιω. 8, 12

Ταυτοχρόνως, όμως, αυτό το μοντέλο ζωής είναι αντίθετο ως προς τα όνειρα του Δυτικού ανθρώπου και ιδιαιτέρως την πίστη και ζωή του Χριστιανού. Επομένως, μόνο αν του προσφερθεί μεταλλαγμένο[26] και καμουφλαρισμένο υπάρχει περίπτωση να το υιοθετήσει.

ΜΕΡΟΣ Β΄

Ο Ινδουισμός από την αφάνεια στο προσκήνιο

Ο Ινδουισμός για αιώνες παρέμενε στην αφάνεια. Πριν από 400 χρόνια περίπου, Άγγλοι στην Ινδία εντυπωσιάστηκαν και προβληματίστηκαν απ' όσα άκουγαν για τους θαυματοποιούς που ζούσαν στα Ιμαλάια κι έκαναν τα πιο περίεργα πράγματα. Ταξιδιώτες μπήκαν στους χώρους των ερημιτών κι έτσι άρχισαν οι πρώτες πληροφορίες για τις πρακτικές τους, να φτάνουν στην Δύση.[27]

Περί τα τέλη του 19ου αιώνα δημιουργήθηκαν ινδουιστικές κινήσεις με σκοπό τη διάδοση της θρησκείας και στη Δύση. Η πρώτη κίνηση είναι η «Αποστολή Ραμακρίσνα»,[28]

Ο Σρι Ραμακρίσνα (1836-1886)

[26] Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της γιόγκα. Ενώ είναι ινδουιστική πρακτική για την ένωση του ασκούμενου με το θεό Κρίσνα, οι ινδουιστικές οργανώσεις την παρουσιάζουν ως ασκήσεις γυμναστικής, ως καλλιτεχνική έκφραση αρμονίας, ως χορό, ως υγιεινή διατροφή, ως μέθοδο χαλάρωσης για την απόκτηση ευεξίας, ως μέθοδο θεραπείας ασθενειών, ως τρόπο αυτογνωσίας...

[27] http://www.bestrong.org.gr/el/health/fitness/exercise_and_activity/alternativeactivities/Yoga/

[28] Ο Σρι Ραμακρίσνα (1836-1886) θεωρείται άγιος και προφήτης του Ινδουισμού, πνευματικό ανάστημα όπως «οι Κρίσνα, Βούδας, Σάνκαρα, Νάνακ και Τσαϊτάνγια που εμφανίστηκαν σε κρίσιμες στιγμές της ινδικής ιστορίας, για να εκπληρώσουν την επιτακτική ανάγκη της εποχής στην οποία γεννήθηκαν». Η «Αποστολή Ραμακρίσνα» ιδρύθηκε για τη διάδοση των ιδεών του Ινδού φιλοσόφου. http://www.vedanta.gr/?page_id=45&lang=el. http://www.vedanta.gr/?page_id=49&lang=el

το 1897, η οποία ίδρυσε κέντρα σε πολλά μέρη του κόσμου. Την ακολούθησαν πλήθος αυτόκλητων γκουρού, αρχικά προς την Αμερική και κατόπιν προς την Ευρώπη. Την εξόρμησή τους, όμως, προετοίμασε η Έλενα Μπλαβάτσκυ (1831-1891).

Η Μπλαβάτσκυ από το 1853 επισκέπτεται την Ινδία, την Ιαπωνία, το Θιβέτ, το Λαντάκ. Γνωρίζει σαμάνους και μέλη της «Λευκής Ιεραρχίας» ή «Λευκού Αδελφάτου» των Ιμαλαΐων και συνεργάζεται μαζί τους, με σκοπό τη δημιουργία «μιας Παγκόσμιας Αδελφότητας της Ανθρωπότητας, χωρίς διάκριση φυλής, φύλου, χρώματος ή πίστης», την προώθηση της «μελέτης ιερών Κειμένων της Παγκόσμιας Θρησκείας» και την ανάδειξη «των βραχμανικών, βουδιστικών και ζωροαστρικών φιλοσοφιών», καθώς και των κρυμμένων μυστηρίων της Φύσης και των «ψυχικών και πνευματικών δυνάμεων που βρίσκονται σε λήθαργο στον άνθρωπο».[29]

Το 1875 ίδρυσε[30] τη Θεοσοφική Εταιρεία στη Ν. Υόρκη. Εκεί συνεργάστηκε με τον αρχηγό των Μασόνων και Εωσφοριστών Αμερικανό Στρατηγό Άλμπερτ Πάικ για τη δημιουργία γυναικείων μασονικών στοών.

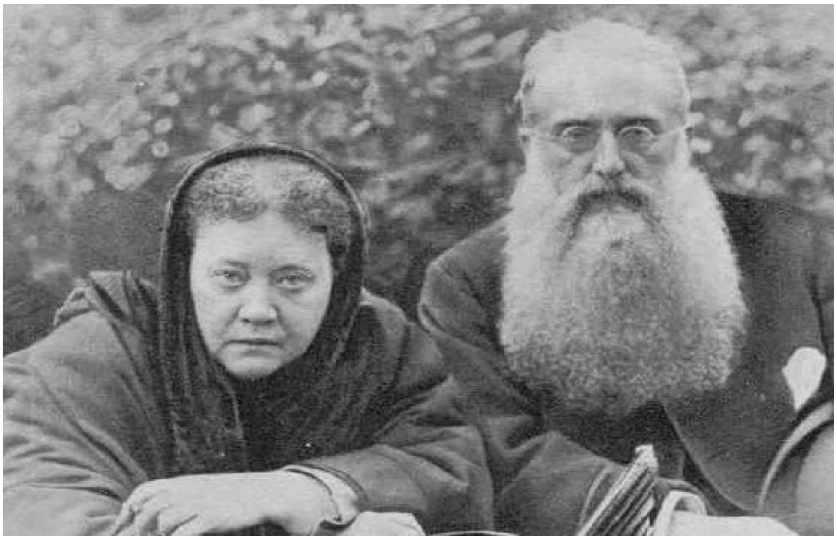

Η Έλενα Μπλαβάτσκυ και ο Άλμπερτ Πάϊκ

Η Ε. Μπλαβάτσκυ επέβαλε στον Α. Πάικ την εφαρμογή του Πνευματισμού σ' όλες τις μασονικές στοές,[31] ο δε Α. Πάικ της απένειμε τον 33^{ο} και τελευταίο βαθμό της Μασονίας. Το 1882 μετέφερε την έδρα της Θεοσοφίας στο Αντυάρ του Μαντράς, σημερινό Τσενάι, στην Ινδία.

---

[29] http://www.blavatsky.gr/el/hpblavatsky-category/e-p-blavatsky-biography/144-elene-petrovna- blavatsky.html

http://www.theosophicalsociety.gr/Greek_Site/Gr_HomeFrames.html

[30] Τη Θεοσοφική Εταιρεία ίδρυσε σε συνεργασία με τον Χένρυ Στηηλ Όλκοτ (1832-1907), ο οποίος ανακηρύχθηκε πρώτος πρόεδρος της Θεοσοφικής Εταιρείας. Το όνειρό του ήταν η δημιουργία μιας Παγκόσμιας Αδελφότητας, η οποία με τη Συγκριτική μελέτη όλων των θρησκειών θα μπορούσε ν' αποδείξει την κοινή καταγωγή τους. Σε έκταση της Θεοσοφικής Εταιρείας στο Μαντράς το 1882 δημιούργησε βιβλιοθήκη, την Παγκόσμια Βιβλιοθήκη των Θρησκειών, καθώς και ναούς όλων των θρησκειών, οι οποίοι υπάρχουν μέχρι σήμερα. Στην αίθουσα των διαλέξεων τοποθετήθηκαν οι ανδριάντες του Κρίσνα, του Βούδα, του Ζωροάστρη και του Ιησού. Στη θέση του Μωάμεθ τοποθέτησε κείμενο στην Αραβική από το ιερό Κοράνιο, επειδή η απεικόνιση του προφήτη απαγορεύεται. Στα εγκαίνια της βιβλιοθήκης του Αντυάρ, οκτώ ιερείς από διάφορες θρησκείες και δόγματα διάβασαν ευχές». http://www.mystica.gr/bios_Olcott.htm

[31] Αρχιμανδρίτη Χαράλαμπου Βασιλόπουλου, Ξεσκέπασμα της Θεοσοφίας, εκδ. Ορθόδοξου Τύπου, σ. 31-32, 35

Στα καταστατικά των θεοσοφικών και μασονικών στοών υπάρχουν κοινές αρχές. [32] Αυτές διδάχτηκαν στην Έλενα Μπλαβάτσκυ από τη Λευκή Αδελφότητα. Τη γραμμή της Λευκής Αδελφότητας ακολούθησε, επίσης, και ο Σουάμι Βιβεκανάντα (1863–1902) στην ομιλία του στο Α' Κοινοβούλιο των Θρησκειών του Κόσμου,[33] στο Σικάγο 1893:

Α' Κοινοβούλιο των Θρησκειών του Κόσμου, Σικάγο 1893

«Αν κάποιος από αυτό το ακροατήριο ελπίζει ότι αυτή η ενότητα θα έρθει με το θρίαμβο μιας οποιασδήποτε θρησκείας και τον αφανισμό των άλλων, σ' αυτόν δεν έχω παρά να πω: Αδερφέ μου οι ελπίδες σου θα διαψευσθούν. Μήπως επιθυμώ οι Χριστιανοί να γίνουν Ινδουιστές; Προς Θεού! Μήπως επιθυμώ οι Ινδουιστές ή οι Βουδιστές να γίνουν Χριστιανοί; Προς Θεού! ... Οι Χριστιανοί δεν πρέπει να γίνουν Ινδουιστές, ούτε Βουδιστές, ούτε και αυτοί να γίνουν Χριστιανοί. Αλλά κάθε θρησκεία θα πρέπει να αφομοιώσει το πνεύμα των άλλων θρησκειών, διατηρώντας ωστόσο τις ιδιαιτερότητές της, προκειμένου να αναπτυχθεί σύμφωνα με τους δικούς της νόμους».[34]

---

[32] http://www.theosophicalsociety.gr/Greek_Site/Gr_HomeFrames.html
http://tektones-larissas.blogspot.com/2009/06/blog-post_17.html

[33] «Βασικοί φορείς του ήσαν τέσσερεις οργανώσεις: «Ο Παγκόσμιος Σύνδεσμος για Θρησκευτική Ελευθερία» (International Association for Religious Freedom ARF), «Ο Παγκόσμιος Σύνδεσμος των Θρησκειών» (World Congress of FaithsWCF), «Ο Ναός της Κατανόησης» (Temple of Understanding) και «Το Παγκόσμιο Συνέδριο των Θρησκειών για την Ειρήνη» (World Conference on Religion and Peace WCRP). Σ' αυτό το «Κοινοβούλιο», το οποίο μπορεί να χαρακτηριστεί ως η ***«αφετηρία της ιεραποστολικής εκστρατείας τού Ινδουισμού-Βουδισμού για την πνευματική άλωση της Δύσεως»,*** συμμετείχαν, μεταξύ των άλλων και οι **Anagarika Dharmapala** (ιδρυτής βουδιστικής εταιρείας) και Σουάμι **Vivekananda** (Ραμακρίσνα), οι οποίοι και δραστηριοποιήθηκαν στην συνέχεια στις ΗΠΑ και ίδρυσαν πληθώρα ινδουιστικών και βουδιστικών οργανώσεων». http://egolpio.wordpress.com/2011/04/06/ecumenism-2/

[34] http://www.egolpion.com/orama_neaepoxh.print.el.aspx

Ο Σουάμι Βιβεκανάντα (1863–1902)

Με τον ενωτικό του λόγο κατάφερε να κερδίσει το ακροατήριο, το οποίο έβλεπε μ' ενθουσιασμό και ρομαντισμό τις ιδέες της ανεξερεύνητης Ανατολής. Ο καθένας προσέλαβε το μήνυμα που ήθελε ν' ακούσει. Για τον Βιβεκανάντα, όμως, άνοιγε ένας άλλος ορίζοντας. Το σχέδιό του αποκάλυψε στους φοιτητές του Μαντράς, μετά την επιστροφή του από το Σικάγο:

«Αυτό είναι το μεγάλο ιδανικό που βρίσκεται τώρα μπροστά μας, κι ο καθένας πρέπει γι' αυτό να οπλισθεί – η άλωση του κόσμου από την Ινδία – τίποτε λιγότερο από αυτό ... Σήκω Ινδία, και κυρίευσε τον κόσμο με την πνευματικότητά σου... Τώρα είναι ο καιρός να εργαστούμε για να εισδύσουν οι πνευματικές ιδέες της Ινδίας βαθιά στη Δύση. Γι' αυτό, νέοι του Μαντράς, σας παρακαλώ ακριβώς αυτό να σκέπτεστε. Πρέπει να πορευθούμε, πρέπει να κυριεύσουμε όλο τον κόσμο με την πνευματικότητα και τη φιλοσοφία μας. Δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική λύση· ή θα το κάνουμε ή θα πεθάνουμε. Η μόνη προϋπόθεση εθνικής ζωής, μιας αφυπνισμένης και γεμάτης δύναμη εθνικής ζωής, είναι η κυριαρχία του κόσμου με βάση την ινδική σκέψη».[35]

Με το όραμα του ευαγγελισμού του κόσμου από τον Ινδουισμό ιδρύθηκαν Εταιρείες Βεδάντα, σταδιακά στις μεγάλες πόλεις της Ινδίας, της Αμερικής και της Ευρώπης, οι οποίες μεταφέρουν τις αρχές του Ινδουισμού, μέσα από τη μάσκα ενωτικών θρησκειακών λόγων:

«Ο άνθρωπος είναι Θεός. Έτσι είναι ο ίδιος ο άνθρωπος που πρέπει να απεργαστεί τη σωτηρία του… Αν μια θρησκεία είναι αληθινή, τότε και όλες οι άλλες είναι αληθινές. Έτσι η ινδουιστική πίστη είναι δική σας όσο και δική μου. Εμείς οι Ινδουιστές όχι απλώς ανεχόμαστε, αλλά ενωνόμαστε με κάθε θρησκεία, προσευχόμενοι στο τζαμί του Μωαμεθανού, λατρεύοντας μπροστά στη φωτιά του Ζωροάστρη, και γονατίζοντας στο σταυρό του Χριστιανού. Ξέρουμε ότι όλες οι θρησκείες εξίσου, από τον χαμηλότερο φετιχισμό μέχρι την υψηλότερη απολυτότητα, δεν είναι άλλο παρά πολλές προσπάθειες της ανθρώπινης ψυχής ν' αρπάξει και να συνειδητοποιήσει το Άπειρο. Έτσι μαζεύουμε όλα αυτά τα λουλούδια και, δένοντάς τα μαζί με το σχοινί της αγάπης, τα κάνουμε ένα θαυμάσιο μπουκέτο λατρείας».[36]

---

[35] Ιερομονάχου Seraphim Rose, Η Ορθοδοξία και η θρησκεία του μέλλοντος, σ. 57
[36] ό.π. σ. 59

Η τακτική του Βιβεκανάντα και της Θεοσοφίας

Ο Βιβεκανάντα έπαιξε το παιχνίδι του σε δύο επίπεδα. Στο πρώτο στήριξε τις ιδέες για την «Παγκόσμια Αδελφότητα της Ανθρωπότητας, χωρίς διάκριση φυλής, φύλου, χρώματος ή πίστης», ενώ στο δεύτερο επίπεδο προώθησε την κοσμοθεωρία του Ινδουισμού και τις μαγικοθρησκευτικές πρακτικές του, ως την πνευματικότητα που αρμόζει να κυριαρχήσει στον κόσμο.

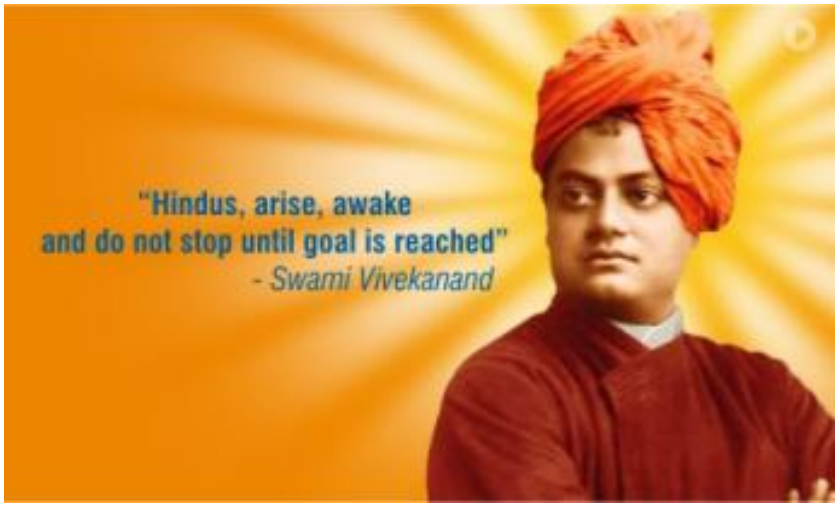

Ο Σουάμι Βιβεκανάντα

Αυτές οι δύο στάσεις έρχονται σε αντίθεση. Η μία αναιρεί την άλλη. Διότι ενώ, υποτίθεται, αγωνίζεται για τα πανανθρώπινα ιδανικά, ταυτοχρόνως προγραμματίζει «την κυριαρχία του κόσμου με βάση την ινδική σκέψη». Να εισχωρήσει δηλ. ο Ινδουισμός σε κάθε πτυχή της ζωής του Δυτικού ανθρώπου, διότι η ινδική σκέψη είναι ταυτισμένη με την ινδική θρησκεία. Αυτόν το στόχο επιδιώκει να τον πετύχει μέσω της γιόγκα.[37]

Ουσιαστικά ο Βιβεκανάντα υιοθέτησε μεν τις οικουμενικές ιδέες, αλλά τις υπέταξε στην ινδουιστική θρησκεία. Για παράδειγμα, ο όρος Βράχμαν που δηλώνει τη θεϊκή ουσία που διαχέεται στο σύμπαν, δεν ορίζει κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο, άρα δεν αποκλείει οτιδήποτε σε άλλη θρησκεία ονομάζεται «θεός». Επομένως, ενώνεται με τα πάντα και τα πάντα κατατείνουν στην ενότητα μαζί του.[38]

Παρόμοια τακτική εφάρμοσε και η Θεοσοφία. Προσέλαβε και στήριξε, βεβαίως, τις οικουμενικές ιδέες. Αποτελούν, μάλιστα, το καταστατικό της. Οι διάδοχοι της Έλενας Μπλαβάτσκυ αγωνίστηκαν με ζήλο για τη δημιουργία της Παγκόσμιας Θρησκείας. Η Αλίκη Μπέιλη (1880-1949) γράφει:

---

[37] «Και αυτή η θρησκεία επιτυγχάνεται μέσω αυτού που, στην Ινδία, αποκαλούμε γιόγκα – δηλ. ένωση. Για τον δραστήριο, είναι ένωση ανάμεσα στον άνθρωπο και το σύνολο της ανθρωπότητας. Για τον μυστικιστή, ένωση μεταξύ του κατώτερου και του ανώτερου εαυτού του. Για τον λάτρη, ένωση του ιδίου με το Θεό της αγάπης. Και για τον φιλόσοφο, η ένωση όλης της ύπαρξης. Αυτό σημαίνει Γιόγκα» http://www.vedanta.gr/?page_id=49&lang=el

[38] «Ο άλλος στόχος του ήταν η ενοποίηση της Ανατολής με τη Δύση μέσα από το αρχαίο ινδικό μήνυμα της ενότητας όλης της δημιουργίας». http://www.vedanta.gr/?page_id=49&lang=el

«…Ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ θρησκεῖαι θὰ θεωροῦνται ὡς προερχόμεναι ἀπό μίαν μεγάλην πνευματικὴν πηγήν· ὅλαι θὰ θεωροῦνται ὅτι ἀποτελοῦν ἐν τῷ συνόλῳ των τὴν ἐνιαίαν ρίζαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ προβάλῃ ἡ καθολικὴ παγκόσμιος θρησκεία. Δὲν θὰ ὑπάρχουν τότε οὔτε χριστιανοὶ οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε Ἰουδαῖοι οὔτε ἐθνικοί, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον ἕνα μέγα σῶμα πιστῶν, ποὺ θὰ προέρχωνται ἀπὸ ὅλας τὰς τρεχούσας θρησκείας. Οὗτοι θ' ἀποδέχωνται τὰς ἰδίας ἀληθείας, ὄχι ὡς θεολογικὰς ἀντιλήψεις, ἀλλ' ὡς οὐσιώδεις διὰ τὴν πνευματικὴν ζωήν· θὰ ἵστανται ὅλοι ἡνωμένοι ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον βάθρον τῆς ἀδελφότητος καὶ τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων· θ' ἀναγνωρίζουν τὸ γεγονός ὅτι εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλοι μαζὶ θὰ ἐπιδιώκουν νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὸ θεῖον Σχέδιον, ὅπως τοὺς τὸ ἀποκαλύπτουν οἱ πνευματικοὶ ἡγέται τῆς φυλῆς, καὶ τὸ ὁποῖον τοὺς ὑποδεικνύει τὸ ἑπόμενον βῆμα, ποὺ πρέπει νὰ κάμουν ἐπὶ τῆς Ἀτραποῦ τῆς Προσεγγίσεως πρὸς τὸν Θεόν. Μία τοιαύτη Παγκόσμιος Θρησκεία δὲν ἀποτελεῖ νωχελῆ ὀνειροπόλησιν, ἀλλὰ κάτι τὸ ὁποῖον σήμερον προσλαμβάνει μορφὴν σαφῆ».[39]

Η Θεοσοφία έπαιξε κι αυτή το ίδιο παιχνίδι μ' εκείνο του Βιβεκανάντα για τους δικούς της όμως λόγους. Αποδέχτηκε μεν την ινδουιστική διδασκαλία, αλλά άνοιξε τον ορίζοντα πέρα από τον Ινδουισμό, στη διάδοση κάθε θρησκείας, ιδεολογίας, οργάνωσης και πολιτικής που έχει αντίχριστο προσανατολισμό. Αυτό το έκανε, επειδή οι πεποιθήσεις της ταυτίζονται μ' εκείνες του σατανισμού. Επιδιώκει δηλ. τη συνειδητή αντιστροφή του περιεχομένου της Αγίας Γραφής,[40] και τη γελοιοποίηση του προσώπου του Χριστού, του Τιμίου Σταυρού, της Θεοτόκου και γενικά του Χριστιανισμού.

Γι' αυτό συνιστά στους οπαδούς της «ν' αντιστέκονται ιδιαιτέρως στη χριστιανική θεολογία και να διαδώσουν τη γνώση των ανυπέρβλητων διδασκαλιών αυτού του αγνού εσωτερικού συστήματος της αρχαϊκής εποχής που καθρεφτίζονται στις πανάρχαιες Βέδες και στη φιλοσοφία του Γκαουτάμα Βούδα, του Ζωροάστρη και του Κομφούκιου»,[41] θεωρώντας ότι μέσα απ' αυτόν τον συμφυρμό, θα δημιουργηθεί αποφασιστικό ρήγμα στους Χριστιανούς, δικαιώνοντας έτσι την ιδεολογία της.

Όπως προκύπτει από τα στοιχεία που έχουν δημοσιευτεί, η εξάπλωση των ινδουιστικών δοξασιών στο Δυτικό κόσμο, είναι έργο της Θεοσοφίας με τη σύμπραξη, βεβαίως, των γκουρού. Με την υποστήριξή της, η ινδική πνευματικότητα εισχώρησε στην κοσμοθεωρία και την πρακτική όλων των οργανώσεων της Ν. Εποχής, διότι όπως προαναφέρθηκε, θεωρήθηκε «κατάλληλη» για τον τύπο του πολίτη της Ν. Εποχής.

Από την άλλη πλευρά, η Θεοσοφία εναγκαλίστηκε τη Ν. Εποχή, επειδή ανέκαθεν επεδίωκε οι αντίχριστες ιδέες της ν' αποκτήσουν παγκόσμια εμβέλεια και αποδοχή. Έτσι, μεθοδικά, φέρεται να υπηρετεί τα πανανθρώπινα αιτήματα σε εκδηλώσεις που αφορούν την ειρήνη, τη δικαιοσύνη, τη συναδέλφωση των λαών, την κατάργηση των φυλετικών κ.α. διακρίσεων, την εξάλειψη των οικονομικών ανισοτήτων, την προστασία του περιβάλλοντος, ενώ ευκαιριακά συνδέει αυτά τα αιτήματα με σεμινάρια γιόγκα, διαλογισμού και κάθε εναλλακτικής, «ενεργειακής» πρακτικής… Προωθεί, επίσης, εναλλακτικές θεραπείες με άμεσο στόχο τη μετατροπή της επιστήμης σε μεταφυσική, και απώτερο, ο άνθρωπος ν' αποδεχτεί τις ιδέες της Ν. Εποχής, των οποίων, όμως, αρχιτέκτονας είναι η Θεοσοφία:

[39] Αλίκη Μπέηλυ, Τα προβλήματα της ανθρωπότητος, κεφ. Στ΄ Το πρόβλημα των Εκκλησιών, σ. 206

[40] Νικόλαος Ι. Σταυριανίδης, Θεοσοφία και Καμπάλα, http://aktines.blogspot.gr/2012/07/blog-post_5227.html

[41] http://www.blavatsky.gr/el/hpblavatsky-category/e-p-blavatsky-biography/144-elene-petrovna-blavatsky.html

«Στις ιδέες του (ενν. του Κινήματος της Ν. Εποχής) που είναι προεκτάσεις των θεοσοφικών θέσεων, προστέθηκαν πρακτικές, όπως γιόγκα, και διαλογισμός, πρακτικές μαντικής όπως αστρολογία, ταρό και άλλες μέθοδοι όπως ύπνωση, αστρικά ταξίδια, αναδρομές σε προηγούμενες ζωές, μαγνητοθεραπείες και κάθε εναλλακτική πρακτική σχετική με ενέργειες. Σήμερα, βρισκόμαστε στην καρδιά της Νέας Εποχής και αυτό διαπιστώνεται από τα συνθήματα που χρησιμοποιεί η πολιτική, η θρησκεία και η κοινωνία – προς το παρόν μόνο τυπικά – καθώς και από την πληθώρα των εναλλακτικών σχολών, θεραπειών και προϊόντων που κατακλύζουν την αγορά. Το διαπιστώνουμε στην πρόοδο της επιστήμης και στις νέες ανακαλύψεις της που την μετατρέπουν από φυσική σε μεταφυσική… Η διεύρυνση της ανθρώπινης συνειδητότητας μέσω εσωτερικής παράδοσης, ιδεών, τεχνολογίας, επιστήμης και πρακτικής εσωτερικών τεχνικών, έχει αρχίσει να δίνει τους καρπούς της. Διαμορφώνεται ήδη μια νέα κουλτούρα αυτή της αλληλεγγύης, της συνύπαρξης των φυλών, των κρατών και των θρησκειών – κυρίως αυτών – η μεγάλη στροφή προς την οικολογία και προς τον σεβασμό κάθε είδους ζωής, η ενίσχυση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και η τάση για παγκόσμια ισότιμη ζωή βασισμένη στη δικαιοσύνη, την αξιοκρατία, την αλληλεγγύη και την αλτρουϊστική προσφορά… Ο άνθρωπος έχει υποστεί μια διεύρυνση συνειδητότητας τέτοιου τύπου ώστε να μπορεί να καρπωθεί και νοητικά και πνευματικά τις ευεργετικές παροχές της Νέας Εποχής…»[42]

Πράγματι, όσα ισχυρίζεται το ανωτέρω κείμενο της Θεοσοφίας διαπιστώνουμε ότι λαμβάνουν χώρα στις ημέρες μας.

Οι δοξασίες του Ινδουισμού διεισδύουν στο Δυτικό κόσμο

Θυγατρικές ομάδες του Ινδουισμού και της Θεοσοφίας συνεργάζονται άρρηκτα και εμφανίζουν τις δοξασίες τους ως επιστήμη. Εκμεταλλευόμενες ότι ο Δυτικός άνθρωπος έχει θεοποιήσει τις δυνατότητες του λογικού του στο χώρο της επιστήμης, προσπαθούν να μετατρέψουν την επιστήμη από φυσική σε μεταφυσική.

Για να διασκεδάσουν τις υποψίες, σπεύδουν να τον βεβαιώσουν εκείνο που επιθυμεί ν' ακούσει, ότι π.χ. οι τεχνικές της γιόγκα ή του διαλογισμού δεν έχουν απολύτως καμία σχέση με τη θρησκεία, αλλά «είναι επιστήμη».[43] Πρόκειται για τρανταχτό ψέμα, διότι στις γιογκικές τεχνικές είναι ενσωματωμένες οι μαγικές επικλήσεις ινδουιστικών και άλλων θεοτήτων.

Εκατοντάδες γκουρού, μάντεις, μάγοι και μαθητές τους - με βάση την αυθυποβολή και τη συνεργεία των πονηρών πνευμάτων, υπόσχονται την επίτευξη αυτογνωσίας και αυτοελέγχου. Διδάσκουν διαλογισμούς για τη «διεύρυνση της συνείδησης», προσανατολισμένης όμως, στην αποδοχή των ινδουιστικών δοξασιών για το κάρμα, τη μόξα και τη σαμσάρα. Ταυτίζουν Κάθε δοξασία, διαλογισμό, μαγική τέχνη με την επιστήμη και, ως εκ τούτου, τα προβάλλουν ως ικανά να θεραπεύσουν το άγχος και τις σωματικές ασθένειες.

---

[42] Η Επίδραση του Θεοσοφικού Κινήματος στη Νέα Εποχή. http://www.blavatsky.gr/el/varius/theosophy/89-the-impact-of-the-theosophical-movement-on-the-new-age.html

[43] «Η Γιόγκα είναι καθαρή επιστήμη… δεν υπάρχει καμιά θρησκευτική χροιά…», Παραμχάμσα Σατυανάντα, Γιόγκα Νίντρα, 1990.
«Η Γιόγκα δεν είναι θρησκεία, είναι επιστήμη…», Σουάμι Σιβαμούρτι Σαρασουάτι, Γιόγκα. Αναζητώντας απαντήσεις, 2007, σ. 19.

Την ίδια τακτική ακολουθούν οι «ενεργειακοί θεραπευτές» με τις «ενεργειακές θεραπείες» τις οποίες δικαιολογούν ως «εναλλακτικές». Συμφύρουν ινδουιστικές παραδόσεις και μαγικές επικλήσεις με την ψευδή υπόσχεση θεραπείας ασθενειών, όπως βαθμούς μυήσεων, διαλογισμούς, δοξασίες πώς ο θεραπευτής γίνεται κανάλι της συμπαντικής ενέργειας, την οποία διοχετεύει από τα χέρια του στο σώμα του πάσχοντος, ενεργειακές πέτρες κ.α. Βεβαίως, τέτοιες μέθοδοι δεν αναγνωρίζονται από την ιατρική επιστήμη, διότι τόσο η διάγνωση της ασθένειας, όσο και η αντιμετώπισή της, ελέγχονται υπεύθυνα από ανεξάρτητα εργαστήρια και με αναγνωρισμένες διεθνώς μεθόδους.[44]

Οι ινδουιστικές ομάδες προτείνουν το διαλογισμό, ως απαραίτητο μέρος του καθημερινού μας προγράμματος, για κάθε ανάγκη, κυρίως όμως για την αντικατάσταση της καθημερινής προσευχής και επικοινωνίας με τον Κύριό μας. Μάλιστα, προκειμένου να πλανήσουν και να προσεταιριστούν τους Ορθόδοξους Χριστιανούς, φθάνουν να διδάσκουν το ψεύδος, ότι η ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» «είναι η τέλεια τεχνική διαλογισμού… που έχει η χριστιανική θρησκεία».[45]

Ο διαλογισμός - σε συνδυασμό με τις ασκήσεις γιόγκα, με πρόσχημα τη γυμναστική και τη χαλάρωση[46] - προτείνεται, επίσης, σε προγράμματα επιχειρήσεων για τους εργαζόμενους, με την υπόσχεση της αποδοτικότερης εργασίας.

---

[44] Υπάρχει τεράστια ευθύνη των επιστημόνων το να μην επιτρέψουν να συμβεί αυτό το ανοσιούργημα. Να υπερασπιστούν το κύρος των σπουδών τους και το μόχθο που κατέβαλαν. Να ορίσουν με σαφήνεια τα όρια της επιστήμης που υπηρετούν, εν σχέση με τις παραθρησκευτικές ιδέες και πρακτικές. Ταυτοχρόνως, έχοντας συνείδηση της κοινωνικής τους ευθύνης, να ενημερώσουν τους πολίτες, οι οποίοι εν αγνοία πέφτουν συχνά θύματα επιτηδείων, που εμφανίζονται ως επιστήμονες, ενώ οι διδασκαλίες τους ανήκουν στο χώρο των δοξασιών και του πνευματισμού.

[45] Ρόμπερτ Νάτζεμυ. Η νοερή προσευχή, περιοδικό Αρμονική ζωή, τ. 9, 1985, σ.25

[46] Η γιόγκα εμφανίζεται με το μανδύα της γυμναστικής, ακριβώς επειδή στοχεύει να υιοθετηθεί ευρύτερα και ελκυστικότερα, αρχικά ως τρόπος άσκησης και εν συνεχεία ως τρόπος σκέψης και ζωής.

Ανάλογη διείσδυση επιχειρείται στις τρεις βαθμίδες εκπαίδευσης. Σε ιδιωτικά σχολεία έχουν ξεκινήσει προγράμματα γιόγκα, ενώ καλλιεργείται η ιδέα τα προγράμματα ν' αρχίζουν από την προσχολική εκπαίδευση και τους παιδικούς σταθμούς, ως η τελευταία λέξη στην εκπαίδευση των παιδιών μας.

Στις δημοσιευμένες οδηγίες των γκουρού προς τους δασκάλους γιόγκα τονίζεται οι ασκήσεις που προορίζονται για τα μικρά παιδιά να είναι ακριβώς οι ίδιες μ' εκείνες των ενηλίκων, με μάντρας,[47] απλώς να περνούν τα μηνύματά τους μέσα από το παιχνίδι και το παραμύθι, για να κεντρίζουν το ενδιαφέρον τους. Τελικός στόχος των εν λόγω ασκήσεων είναι οι μικροί μαθητές να διδαχτούν και να βιώσουν τις πρακτικές χαλάρωσης και διαλογισμού, προσαρμοσμένες στην αντίληψη της ηλικίας τους.[48]

[47] Μάντρα: ιερή συλλαβή ή φράση που επαναλαμβάνεται κατά τη διάρκεια του διαλογισμού.

[48] **«Το ουσιώδες είναι πως η χάθα γιόγκα πρέπει να διδαχτεί με τρόπο που να είναι διασκεδαστικός για τα παιδιά, ώστε να μη βαριούνται, και αρκετά ενεργητικός, ώστε να τα κουράσει, και να μπορέσουν στο τέλος να καθίσουν ήσυχα για τη χαλάρωση και το διαλογισμό»,** Λήδα Shantala, **Γιόγκα για παιδιά,** http://www.shantala.gr/yoga_children.html

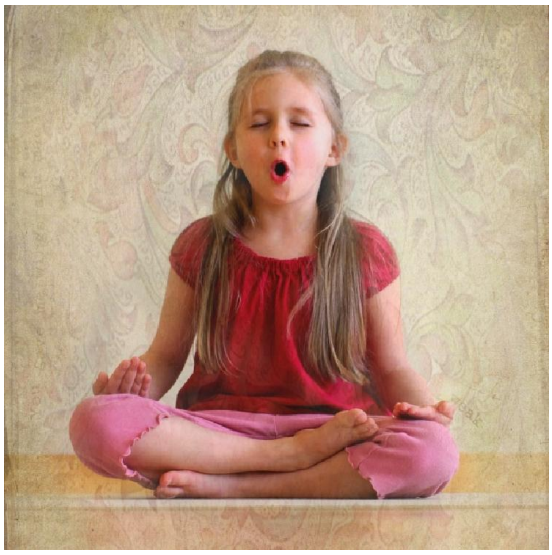

Είναι τραγικό οι γονείς να νομίζουν ότι τα παιδιά τους αθλούνται και απασχολούνται δημιουργικά, και να μην αντιλαμβάνονται το ανήθικο παιχνίδι, που οι ινδουιστικές οργανώσεις παίζουν στις πλάτες τις δικές τους και των αθώων παιδιών τους. Παραπλανούν και ποδηγετούν τους ανυποψίαστους, αυριανούς οπαδούς τους…

Το τοπίο συμπληρώνουν διαλέξεις, ταινίες, συνεργασίες με την Τοπική Αυτοδιοίκηση σε εορταστικές εκδηλώσεις, εκθέσεις βιβλίων ή διαλέξεις στο Ανοικτό Λαϊκό Πανεπιστήμιο… Διδασκαλίες για τη διεύρυνση της συνειδήσεως, πρακτικές επικοινωνίας με τη συμπαντική ενέργεια, υποσχέσεις για την απόκτηση υπερφυσικών ικανοτήτων… Προτάσεις για εναλλακτικές διακοπές, οικολογικές καλλιέργειες, ενεργειακά βραχιόλια, μάνταλες για κάθε χρήση… Παιδικά εργαστήρια ζωγραφικής με αγγέλους, ρεϊκοπαιχνίδια… Ατέλειωτος ο κατάλογος των τεχνασμάτων με τα οποία διεκδικούν τον πνευματικό προσανατολισμό της ανθρωπότητας, κατά την Νέα Εποχή.

Τελευταία προβάλλεται, έντεχνα, το αίτημα της μετατροπής του Ορθόδοξου μαθήματος των Θρησκευτικών σε θρησκειολογία. Μεμονωμένα πρόσωπα και κομματικές παρατάξεις, φιλικά προσκείμενες στις ινδουιστικές και θεοσοφικές αντιλήψεις, προγραμματίζουν και επιδιώκουν να τις επιβάλλουν στον Ορθόδοξο λαό.

Η ανωτέρω τακτική απλώνεται σε παγκόσμια κλίμακα. Θιασώτες αυτών των ιδεών επιδιώκουν την επικράτηση ενός πανθρησκειακού, συγκρητιστικού μορφώματος, είτε αφελώς πιστεύοντας ότι ο πολίτης στη Νέα Εποχή έτσι θ’ αντιμετωπίσει τις θρησκευτικές συγκρούσεις, είτε, ως στρατευμένοι εργάτες των ομάδων του κινήματος New Age, υπηρετούν την πνευματική σύγχυση που δημιουργούν τα πολυθρησκευτικά μορφώματα, διευκολύνοντας τον παγκόσμιο έλεγχο από τη «Νέα Τάξη Πραγμάτων» του 21^{ου} αιώνα…

***

Οι ανωτέρω δραστηριότητες αναφέρθηκαν ενδεικτικά και επιγραμματικά. Στον παραθρησκευτικό χορό προστίθενται, επίσης, ομάδες του Βουδισμού κ.α. ειδωλολατρικών θρησκειών. Θα ακολουθήσει σειρά άρθρων, όπου θα παρουσιαστεί έκαστο θέμα αναλυτικά.

Πίνακας περιεχομένων

ΜΕΡΟΣ Α΄

Ο Ινδουισμός 1

Βασικά ζητήματα του Ινδουισμού από την Χριστιανική οπτική

1. Ειδωλολατρία - Πολυθεϊσμός 5

2. Το πρόσωπο του ανθρώπου στον Ινδουισμό 9

3. Η ηθική του Ινδουισμού και η κοινωνική ζωή 12

ΜΕΡΟΣ Β΄

Ο Ινδουισμός από την αφάνεια στο προσκήνιο..... 16

Η τακτική του Βιβεκανάντα και της Θεοσοφίας..... 20

Οι δοξασίες του Ινδουισμού διεισδύουν στο Δυτικό κόσμο 22